

(H-alter, 16.10.2009)

Thilo Sarrazin: "Турци освајају Њемачку као Косовари Косово - високим наталитетом. Што је нижи слој, то је већи наталитет. То би ми се свиђало када би се радило о Жидовима из источне Еуропе који имају 15 посто виши квоцијент интелигенције од Нијемаца...".

Тежак је живот Thila Sarrazina, члана управног одбора њемачке Савезне банке (Bundesbank), ових дана. На њега су се обрушили "мултикултурни илузионисти, професионални грлитељи и социјални романтичари", тврде особе које Sarrazina подупиру. На њега су се окосили сви они који осјећају трунку емпатије наспрам најнижих слојева друштва, наспрам оних који су на властитој кожи осјетили покретљивост њемачког друштва, углавном, само у једном смјеру: према доље.

Но кренимо редом. Како је дошло уопће до тога да се овај социјалдемократ, бивши члан берлинског Сената, нашао уопће у позицији да га се критизира и од њега чак тражи да поднесе оставку на мјесто у управном одбору Бундесбанке? Разлог скандалу који у задњих два тједна пуни њемачке новине је интервју који је дао у малом часопису [Lettre International](#) о политичкој и друштвеној ситуацији у Берлину. У том разговору члан управног одбора Савезне банке, везано за интеграцију странаца, између осталог, је изјавио: "Досељеници њемачког поријекла из Русије проблеме имају у првој и дјеломично у другој генерацији. Послије тога све иде као по лоју, јер они још имају староњемачко схваћање рада... Код становитих група Југославена видимо већ "турске" проблеме, а најниже стоје Турци и Арапи. Чак у трећој генерацији не знају њемачки... и само мали дио њих успије матурирати. Али тко се жели интегрирати мора проћи наш систем." Са становитим групама Југославена Sarrazin сигурно није мислио на Хрвате. Ми смо већ у Другом свјетском рату доказали да посједујемо "староњемачко схваћање рада".

Управо у раду бивши берлински сенатор види најјаче оруђе интеграције. "Удио странаца у Munchenu, Stuttgartu, Kölnu или Hamburgu је пуно виши. Али је код њих мањи удио Турака и Арапа... При томе су странци тамо интегрирани у сустав производње."

Пише: Марко Ледерер
субота, 31 октобар 2009 13:56

А тко им крив, лијеној гамади у Берлину што немају посао? Сигурно не, берлинске власти чији је члан, донедавно, био и сам Sarrazin. Он је из Берлина у Бундесбанку у Франкфурт можда отишао због нелагоде коју му је приуштила све већа и већа заједница Турака у Берлину. "Турци освајају Њемачку као Косовари Косово – високим наталитетом. Што је нижи слој, то је већи наталитет. То би ми се допало када би се овдје радило о Жидовима из источне Еуропе који имају 15 посто виши квоцијент интелигенције него Нијемци... Арапи и Турци имају два до три пута већи наталитет него што одговара њиховом удјелу у цјелокупном становништву. Велики дио њих, нити се жели, нити може интегрирати."

Ову тезу Sarrazin поткрепљује врлом и међу поклонцима десничарских идеологија свјетски признатом знаности генетског расизма: "Мора се ићи за тиме, да је људска надареност, дијелом, увјетована социјализацијом, но другим дјелом је и насљедна. Пут којем се ми крећемо води до тога да удио интелигентних успјешних људи из демографских разлога континуирано пада... У Берлину имамо 40 посто прираста из доњег слоја и они пуне наше школе. Скандал је да мајке друге и треће генерације још увијек не знају говорити њемачки. Скандал је да турски мушки ђаци не слушају учитељице, јер је таква њихова култура." Ово задње, наравно, потврђује сам турски школски сустан и учитељице у Турској које никако да надвладају те мале турске сексисте. Sarrazin сматра да друштво које прихвата досељенике нема никакве везе с интеграцијом. За њега је она искључиво задатак имиграната.

"Интеграција је остварење онога тко се интегрира. Не морам признати некога тко ништа не чини. Не морам признати некога тко живи на рачун државе, а ту исту државу не прихвата, не брине се за образовање своје дјеце и стално производи нове мале дјевојчице с марамом глави. То вриједи за седамдесет посто Турака и деведесет посто Арапа у Берлину."

Но, проблем није само што ти непоправљиви плодни исламисти у Берлину своју женску дјецу присиљавају да марамама покривају главу. Не! Они се чак усуђују из земаља из којих потјечу доводити у Њемачку некакве брачне партнере. Није нити чудо да једном, иначе, сасвим нормалном политичару, као што је Sarrazin, пукне филм.

"Стално долазе нове невјесте: турску дјевојчицу овдје удају за мушкарца из Анатолије, турски дјечак добије невјесту из неког села из Анатолије. Код Арапа је још горе. Моја предоцба је- забранити доток брачних партнера и обитељи, осим ако се ради о особама с високом стручном спремом, и убудуће имигрантима ускратити социјална давања. У Сједињеним Државама имигранти раде зато што не добивају никакву потпору те се стога пуно боље интегрирају."

За Sarrazina, пак, људском изроду као што су неинтегрирани имигранти и припадници нижих друштвених слојева, у Берлину, ионако, није мјесто. "Од Берлина би направио град елите. То би подразумијевало да наша свеучилишта за масе више не образују масовно...него конзеквентно теже за квалитетом. Број студената се мора умањити и само би се најбоље требало примити на свеучилиште."

Гдје би се онда требали школовати слабији матуранти, који, ако су мигранти, према Sarrazinu морају проћи цијели њемачки школски сустав да би се интегрирали? Можда у земљама из којих потјечу, па да се онда у Њемачку врате као висококвалифицирани брачни партнери странаца који овдје живе? То би сигурно био корак ближе Sarrazinovом елитистичком друштву.

Наспрам толико популизма и шовинизма може се у невјерици само вртјети главом, али Sarrazin је нашао своје поклонице. Заговорници његових изјава су, примјерице, знанственик **Arnulf Baring**, аутори **Henryk M. Broder** и **Ralph Giordano**. Giordano, који је као младић за вријеме нацистичке њемачке и сам патио под расном дискриминацијом и нацистичким терором, поставља се у часопису

Focus

иза Sarrazina. Писац талијанско-жидовског поријекла сматра да је члан управног одбора Бундесбанке погодио стање које влада у паралелним друштвима досељеника и од "којих се човјеку диже коса на глави", те тврди, надаље, у новинама

Bild

, да су томе придонијели "мултикултурни илузионисти, професионални грлитељи и социјални романтичари". Према ријечима његовог колеге Хенрика М. Бродера "можемо бити сретни да имамо неког, тко садржајне и истините ствари изриче на провокативни начин", као што то чини Sarrazin. Проф. др. јур. Arnulf Baring такођер се слаже са Sarrazinovим изјавама и тиме доказује да образовање не штити од глупости. "Њемачка има велике проблеме с досељеницима из Турске и арапског поднебља, али се у овој земљи политичке коректности и благонаклоности свакога тко говори јасним језиком дотуче", тврди Baring.

Према неким анкетама на интернету (нпр. новине [Welt](#) и новине [Bild](#)) око 80 посто испитаника сматра како је Sarrazin "погодио у сриду". Но, ове бројке не значе да је њемачки народ ксенофобичан. Не, не никако! Разни коментатори на интернету немају апсолутно ништа против странаца. Добро, можда износе мало критике, али оправдане. Дакле, против странаца немају готово ништа. Заправо, када као странац прочитате те постове не осјећате се баш добродошли у овој земљи Барингове "политичке коректности и благонаклоности". За велики број коментатора на интернету, странци су добродошли

Пише: Марко Ледерер
субота, 31 октобар 2009 13:56

све док "нормално живе". Раде, плаћају порез, иду редовито у школу и својом разноликошћу не упадају у очи. Сви остали нека се лијепо врате "од куда су дошли".
Новине TAZ

анализирају ово друштвено мнијење и пишу да је "лоше за расправу о расизму у Њемачкој када овакве изјаве дају и особе у банкарском одијелу, а не само оне у црним јакнама, с обријаним главама.

Јер оно што је ново у изјавама Sarrazina је да је класну теорију претворио у расну. Он тврди да није проблем то што њемачки образовни систем не даје исте шансе свима, него је проблем у култури досељеника и њиховом генетском наслијеђу." TAZ такођер пише да је прије свега застрашујућа сугласност већине Нијемаца са Sarrazin-овим изјавама и то што овакав "салонски расизам код средње класе пада на плодно тло... До сада се сматрало да је расизам само проблем њемачког истока и нижих слојева друштва. Но откада све више самосвјесних миграната тражи удјел у друштву и средња класа се кроз све јачи мултикултурни карактер друштва осјећа несигурно те страхује за своје привилегије."

Да је већина тих "странца" који се из разних разлога не могу или не желе интегрирати, већ одавно ту "од куда је и дошла", наиме, у Њемачкој у којој је рођена, у којој те обитељи живе већ у трећој или четвртој генерацији и да су социјални проблеми које ти људи имају дио цијелог њемачког друштва, још није дошло до свијести аутохтоне њемачке већине.

Шездесетих и седамдесетих година, када је њемачка привреда у земљу довукла на милијуне јефтине ненаобразоване радне снаге из Турске и остатка јужне те југоисточне Еуропе, никоме није било нити на крају памети, да би ти људи могли остати у Њемачкој заувјек. Они су били и за многе остали само "гастарбајтери" који се кад тад морају вратити у своје домовине. Интеграцијских концепата тада није било, а њемачке твртке су своје госте-раднике смјештали у баракe и трошне гостињске куће.

И што су тада учинили ти незахвалници? Умјесто да своје "цурице с марамама на глави" оставе у Турској, довели су своје обитељи овамо и с њима остали када су изгубили посао те наставили живјети на социјали. (На коју имају право као и сви Нијемаци који су уплаћивали у социјалне благајне.) За цијеле обитељи су баракe биле премале, тако да су се ови људи преселили у станове које су си могли приуштити или које су им Нијемци били спремни изнајмити. Гетоизација у великим и средњим градовима постала је дио мигрантске свакидашњице.

Најкасније тада требало се почети размишљати о интеграцијским програмима. Но, политика је радије размишљала о томе како ограничити доток нових странаца. Живећи у илузији да ће се, ипак, ускоро вратити у домовине, досељеници своју дјецу нису слали на гимназије него у занатске школе. Тако је и помладак могао што брже почети зарађивати за кућу која се већ годинама мало по мало градила у домовини. Ниска наобразба те дјеце није сметала њемачке власти. Дапаче, неријетко би се родитељима-досељеницима предлагала занатска школа као најбољи одабир за њихову дјецу. Од њемачког друштва остављени по страни, имигранти су се почели организовати у властитим заједницама, гдје су могли причати властити језик и које су им нудиле осјећај дома. Скромно богатство које су стекли, стекли су тешким радом, преузимајући послове за које су си Нијемци одједном били превише "фини".

Њемачко друштво и њемачки школски систем, као такви, не омогућују знатну социјалну мобилност. Зато су многи мигранти, до данас, остали тамо гдје су били када су дошли у Њемачку - међу најнижим друштвеним слојевима. Али и као такви, они су допринијели и још увијек доприносе богатству и социјалној сигурности у Њемачкој. Досељеници, примјерице, уплаћују више у социјалне благајне него што из њих црпе и тако подупиру социјални систем. Такођер, својим вишим наталитетом изједначају демографски проблем у Њемачкој. У оквиру својих могућности, интегрирали су се колико су могли. Тек крајем деведесетих Њемачка је почела проводити озбиљне интеграцијске пројекте.

Друштвени проблеми с досељеницима који се нису или не желе интегрирати неће нестати ако затворимо границе и допустимо само високо квалифицираној радној снази да уђе у земљу. Засигурно, у Њемачкој мигрантска популација наспрам аутохтоној показује становите дефиците. На примјер, у образовању или у стопи незапослености. Сличне дефиците сусрећемо, једним дијелом, код Нијемаца на истоку Њемачке, гдје је десни радикализам свакодневна појава. Но, младим неонацистима нитко не атестира мањак друштвене интеграције због њиховог генетског или културног наслијеђа већ се узроци траже у социјалној структури, гдје се ти узроци и налазе.

Наравно да постоје традиционалне муслиманске обитељи и миљеи гдје се убијају младе жене уколико "оскврну" обитељску част. Миљеи договорених бракова, искориштавања државе и неучење њемачког језика. Ипак, међу муслиманском мигрантском популацијом, а поготово, међу свим досељеницима, такви случајеви су у мањини.

Такођер се узрок тих проблема не може тражити само у менталитету или култури

Пише: Марко Ледерер
субота, 31 октобар 2009 13:56

досељеника. За успјешну интеграцију одговорни су, подједнако, они који би се требали интегрирати и друштво које имигранте прихвата. Потребна је одговорна политика која према досељеницима не шири предрасуде и страхове него поштује њих и њихову културу. Политика која не именује само симптоме друштвених проблема, него се залаже за рјешавање њихових узрока, која за своје пропусте у прошлости не оптужује оне који под тим пропустима данас пате. За интеграцију је потребна комуникација између аутохтоног и досељеничког становништва. Она је могућа само на једнакој разини, дакле, на темељу узајамног поштовања, а не предрасуда и страха.

Можда је и сам Sarrazin негдје дубоко у лабиринту својег шовинистичког мозга тога свјестан, те се зато јавно испричао, пар дана након интервјуа, изјавивши како се његове ријечи морају проматрати у контексту. Признао је да те изјаве нису баш "успјеле". Свеједно се позива на податке према којима у дијеловима Берлина претежно насељеним странцима половина становника живи од социјалне помоћи и тврди да се проблем интеграције странаца може ријешити само успјехом дјеце досељеника унутар школског састава.

Унаточ његовој исприци, осуде не изостају. Неколико чланова СПД-а затражило је Sarrazin-ово избацивање из странке. Социјалдемократски политичар **Vural Öger** је шокиран: "Његове су ријечи срамотне, одвратне и скандалозне." Критичарима су се придружили и синдикати те турска заједница у Њемачкој. Предсједник управе њемачког синдиката услужног господарства

**Uwe Foullong Sarrazin-
ове**

је изјаве назвао "скандалознима" и "десничарским". Представник Турског савеза Берлин-Бранденбург

Safter Cinar

сматра их "неукуснима" и у суштини "потпуном глупошћу". Предсједник савезне банке **Axel Web**

ер
од Sarrazina је затражио да "размисли о оставци" на дужност члана управе. "Његово понашање", како каже Weber, "није у складу с циљевима Бундесбанке". Но, чланове управног одбора одређује политика и смијенити их може само предсједник земље и то само у заиста оптерећујућим случајевима, и опет, само на приједлог цијелог управног одбора савезне банке. Оставку, тако, Sarrazin мора поднијети сам, али то не значи да његов расизам није остао без посљедица. Управни одбор одузео му је контролу над ресором "покретнине" и тиме му знатно ослабио моћ у Бундесбанци. Овај је потез, пак, критизирао финансијски гласноговорник фракције Кршћанске уније (CDU/CSU) у Бундестагу,

Otto Bernhardt

. Његова шефица канцеларка

Ангела Меркел,

"Староњемачко схваћање рада" и генетски расизам

Пише: Марко Ледерер

субота, 31 октобар 2009 13:56

за сада, се није укључила у јавну дискусију. Вјерна својој традицији чекања, она шути, како каквом изјавом не би оптеретила, ионако, успорене коалицијске преговоре.

Заиста, поред оваквог притиска, живот Thila Sarrazina ових дана је тежак. Додуше, не тако тежак као живот оних имиграната на које се овај социјалдемократ окомио и који припадају најнижим слојевима друштва, живе од социјалне помоћи, чија дјеца живе у сиромаштву, без изгледа за добру наобразбу и успон на друштвеној лествици. Али свако од нас носи свој криж, само што га Thilo Sarrazin носи сједећи у удобној фотељи члана управног одбора Бундесбанке, док га један број досељеника у Берлину носи борећи се са свакодневницом прекариата.

<http://h-alter.org/vijesti/europa-regija/staronjemacko-shvacanje-rada-i-genetski-rasizam>